

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: Małgorzata Janowska

Przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach: 12 października 2016r., 9 listopada 2016r., 25 stycznia 2017r., 15 marca 2017r., 19 kwietnia 2017r., 9 czerwca 2017r. i 13 czerwca 2017r.

sprawy:

I. K. G. (1), s. M. i D. z d. S., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze swoim pracodawcą T. O., dokonał przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy w kwocie 3130,85 zł które otrzymał za dostarczenie przesyłek pobraniowych o numerach listów przewozowych: (...) o wartości 1136,85 zł; (...) o wartości 1249 zł; (...) o wartości 496 zł; (...) o wartości 249 zł, na łączną sumę strat 3130,85 zł na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk;

2. w dniu (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze swoim pracodawcą T. O., dokonał przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy w kwocie 927,98 zł, które otrzymał za dostarczenie przesyłek pobraniowych o numerach listów przewozowych (...) o wartości 724,99 zł; (...) o wartości 202,99 zł, na łączną sumę strat 927,98 zł na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk;

II. T. O., s. R. i W. z d. S., ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze swoim pracownikiem K. G. (1), dokonał przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy w kwocie 3130,85 zł które otrzymał za dostarczenie przesyłek pobraniowych o numerach listów przewozowych: (...) o wartości 1136,85 zł; (...) o wartości 1249 zł; (...) o wartości 496 zł; (...) o wartości 249 zł, na łączną sumę strat 3130,85 zł na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk;

2. w dniu (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze swoim pracownikiem K. G. (1), dokonał przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy w kwocie 927,98 zł, które otrzymał za dostarczenie przesyłek pobraniowych

o numerach listów przewozowych (...) o wartości 724,99 zł; (...) o wartości 202,99 zł, na łączną sumę strat 927,98 zł na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk;

orzeka:

1. T. O. i K. G. (1) niewinna od dokonania zarzucanych im czynów, a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Z. wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego T. O. w kwocie 2.016zł + podatek Vat.

Sygn. III K 683/16

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 13 czerwca 2017 r.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Firma (...) jest firmą kurierską, zajmującą się dostarczaniem przesyłek. (...) do wykonywania swoich zadań zatrudnia inne firmy jako podwykonawców. W dniu (...) r. (...) zawarła umowę na obsługę kurierską z J. O., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U. (...). Na podstawie tej umowy, pracę na rzecz (...) wykonywali T. O. oraz K. G. (1).

(dowód: umowa na obsługę kurierską wraz z załącznikami – k.35-57)

Praca kurierów zatrudnionych w (...) była zorganizowana w ten sposób, że każdy z kurierów miał przypisany rejon, w którym miał rozwozić przesyłki. Swoją pracę kurierzy rozpoczynali pracę w magazynie (...) przy ul. (...), gdzie z taśmy wybierali przesyłki, które miały zostać dostarczone w ich rejonie. Następnie każda przesyłka powinna była zostać zeskanowana przez kuriera i w ten sposób zostawała mu przypisana w systemie komputerowym obsługującym magazyn. Po rozwiezieniu przesyłek kurier wracał do magazynu, gdzie rozliczał się z pobranych paczek oraz pieniędzy pobranych od odbiorców w przypadku paczek doręczanych za pobraniem. Kurierzy w ramach pomocy czasami dostarczali paczki z rejonów obsługiwanych przez ich kolegów - innych kurierów. Dochodziło także do sytuacji, w których jeden kurier rozliczał pieniądze pobrane przez siebie i przez kolegów, tak by nie wszyscy po skończonej pracy musieli udawać się do siedziby firmy. Magazyn przy ul. (...) był objęty monitoringiem ok. 50 kamer.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. G. (1) – k.63-65, zeznania świadka C. K. –k. 391-392, zeznania świadka R. S. – k.392,

W dniu (...) w magazynie (...) pracowali oskarżeni T. O. i K. G. (1), którzy segregowali paczki ze swoich rejonów. Następnie paczki te skanowali i przenosili do swoich samochodów. Oskarżony K. G. (1) kilka z wybranych przez siebie paczek przekazał T. O., który zapakował je do swojego samochodu. Nie jest możliwe ustalenie numerów listów przewozowych przekazanych paczek. Paczki te nie zostały zeskanowane przez żadnego z kurierów, a więc nie zostały przypisane w systemie żadnemu z nich. Po zakończeniu pracy obaj oskarżeni powrócili do firmy i rozliczyli się ze wszystkich paczek, które w systemie były do nich przypisane.

W dniu (...) oskarżeni także rozpoczęli pracę w magazynie położonym na ul. (...) od sortowania paczek. Następnie wybrane przez siebie paczki zeskanowali. Oskarżony K. G. (1) przekazał T. O. paczki, które nie zostały zeskanowane. Po zakończonej pracy, T. O. powrócił do magazynu, gdzie został zatrzymany przez Policję.

(dowód: zeznania świadka C. K. - k.1-4, nagranie z monitoringu hali)

W systemie obsługującym magazyn (...) przy ul. (...) zostały zarejestrowane paczki o następujących numerach listów przewozowych:

- 1) (...), nadana w dniu (...), której odbiorcą był S. P., przesyłka miała zostać doręczona za pobraniem kwoty 1.249 zł. Paczka została odebrana w dniu (...) Odbiorca wypłacił kurierowi w gotówce kwotę 1.249 zł;
- 2) (...), nadana w dniu (...), której odbiorcą był D. K., przesyłka miała zostać doręczona za pobraniem kwoty 1.136,85 zł. Paczka została odebrana przez odbiorcę w dniu (...) D. K. uiścił kurierowi opłatę za przesyłkę w gotówce;
- 3) (...), nadana w dniu (...), której odbiorcą był Butik R. Sukienka, przesyłka miała zostać doręczona za pobraniem kwoty 249 zł;
- 4) (...), nadana w dniu (...), której odbiorcą była J. K., przesyłka miała zostać doręczona za pobraniem kwoty 496 zł. Paczka została odebrana przez odbiorcę, która wypłaciła kurierowi opłatę za paczkę w gotówce;
- 5) (...), nadana w dniu (...) której odbiorcą był J. B., przesyłka miała zostać doręczona za pobraniem kwoty 724,99 zł. Paczka została odebrana w dniu (...) przez żonę odbiorcy, która wypłaciła kurierowi w gotówce kwotę 724,99 zł.
- 6) (...), nadana w dniu (...) której odbiorcą była Z. B., przesyłka miała zostać doręczona za pobraniem kwoty 202,99 zł. Paczka dotarła do odbiorcy.

Wyżej wymienione przesyłki pojawiły się w raportach przesyłek nierozliczonych sporządzonych przez obsługę magazynu, jako przesyłki przyjęte na stan magazynu, ale niezeskanowane przez żadnego z kurierów.

(dowód: wydruki z systemu magazynowego (...) k.8-13, zeznania świadka J. B. – k.93, 259, zeznania świadka S. P. – k.95, 260, zeznania świadka J. K. – k.100, 260, zeznania świadka E. B. – k.126, 259-260 zeznania, zeznania świadka D. K. – k. 149-151, 260, zeznania świadka C. K. –k. 391-392).

Oskarżony T. O. ma 41 lat. Jest żonaty, ma na utrzymaniu jedną córkę. Utrzymywał się z własnej działalności gospodarczej. Był karany za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 228 § 1 k.k.

Z opinii sądowno – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy wynika, że stan psychiczny oskarżonego T. O. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie znosił ani nie ograniczał zdolności do rozpoznania znaczenia czynu, ani zdolności do pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność oskarżonego w chwili postępowania jak i chwili popełniania zarzucanego mu czynu nie budziła wątpliwości.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. O. – k.73-75, karta karna – k. 102, opinia sądowno psychiatryczna – k.137-139)

Oskarżony K. G. (1) ma 31 lat. Jest kawalerem. Obecnie jest osadzony w Areszcie Śledczym W. S.. Był wielokrotnie karany: za przestępstwa z ar. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 178a § 1 k.k., z art. 244 k.k.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. G. (1) – k.63-65, karta karna – k. 277).

Oskarżony T. O. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień. W toku postępowania sądowego nie stawił się na rozprawę, nie składał wyjaśnień.

Oskarżony K. G. (2) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach wskazał, że pracuje dla T. O. i że w dniu (...)i (...) pracował w magazynie (...) przy ul. (...). Wyjaśnił, że nie ma informacji na temat przesyłek wymienionych w przedstawionym mu zarzucie. Nie doręczał żadnej przesyłki, której nie zeskanował, nie pobierał od odbiorców przesyłek pobraniowych

pieniędzy, z których potem nie rozliczał się w centrali firmy. W toku postępowania sądowego oskarżony nie składał wyjaśnień, wnosił o uniewinnienie.

Sąd zważył, co następuje.

Wyjaśnienia oskarżonego K. G. (1) Sąd uznał za wiarygodne, mimo tego, że były one lakoniczne i w zasadzie odnosiły się do praktyki postępowania oskarżonego, a nie jego zachowania w dniach wskazanych w zarzutach. W zgromadzonym materiale dowodowym Sąd nie znalazł do podstaw do stwierdzenia, że wyjaśnienia oskarżonego nie odpowiadają prawdzie i są jedynie przyjętą linią obrony.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków J. B., S. P., J. K., E. B. i D. K.. Świadkowie zeznali, że nie pamiętali dokładnie momentu odbioru zamówionych przesyłek i nie mogli podać szczegółów co do sposobu odbioru paczek czy też opisać kuriera, który tego dnia doręczał im przesyłki. Z doświadczenia życiowego wynika, że czynność odbierania przesyłki jest krótkotrwała. Jeżeli nie towarzyszą jej żadne szczególne okoliczności, odbiorcy nie są w stanie rozpoznać osoby kuriera, zwłaszcza jeżeli często zamawiają towar z dostawą do domu, a kurierzy przychodzą ubrani w jednakowe stroje z logo firmy kurierskiej. W związku z powyższym zeznania świadków należało ocenić jako spójne i logiczne.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. D., który jako policjant dokonywał zatrzymania oskarżonego T. O.. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonych i zeznawał jedynie na temat wykonywania swoich obowiązków, brak jest jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby ocenę zeznań tego świadka jako nierzetelnych.

Ocena zeznań świadków C. K. i R. S. różniła się co do zeznań złożonych przez świadków w postępowaniu przygotowawczym i zeznań złożonych przed sądem. Zeznania świadków złożone na etapie postępowania przygotowawczego Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części. Świadkowie w sposób zdecydowany wskazywali paczki, które pobrali oskarżeni. Stanowisko świadków w tym zakresie opierało się przede wszystkim na monitoringu i raporcie przesyłek nierozliczonych, nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami pobierania przez oskarżonych przesyłek bez ich zeskanowania. Tymczasem na podstawie ww. nagrań z monitoringu, nie sposób stwierdzić, jakie były numery listów przewozowych paczek, które oskarżeni pobrali w celu dostarczenia. Nawet jeżeli są to te same przesyłki, które znalazły się w raporcie przesyłek nierozliczonych, brak jest możliwości jednoznacznego stwierdzenia tej okoliczności. W związku z powyższym definitywne stanowisko świadków jakoby to oskarżeni zabrali konkretne przesyłki nie mogło zostać obdarzone wiarą. Co do zeznań świadków w postępowaniu sądowym, Sąd uznał, że są one rzetelne i w pełni wiarygodne. Świadkowie zeznawali o okolicznościach związanych z organizacją pracy magazynu należącego do (...), w sposób obiektywny wyjaśniali jak wygląda kwestia załadunku paczek oraz monitoringu hali magazynowej. Zeznania te znajdowały potwierdzenie w zabezpieczonych nagraniach z monitoringu, a więc Sąd dał im wiarę.

Jako wiarygodne Sąd uznał też dowody z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy, w prawem przewidzianej formie i nie zachodziły jakiegokolwiek wątpliwości co do prawdziwości zawartych w nich informacji.

Opinia sądowo-psychiatryczna wykonana została przez biegłych z należytą starannością, a wyprowadzone przez biegłych końcowe wnioski poprzedzone zostały rzetelną oceną stanu psychicznego oskarżonego, stąd uznać należało tę opinię za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Oskarżeni K. G. (1) i T. O. zostali oskarżeni o to, że w dniu (...) roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 3.130,85 zł, które otrzymali za doręczenie przesyłek pobraniowych o numerach listów przewozowych (...) o wartości 1.136,85 zł, (...) o wartości 1.249 zł, (...) o wartości 496 zł, (...) o wartości 249 zł, na łączną sumę strat 3.130,85 zł, na szkodę formy (...), tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. oraz o to, że w dniu (...) roku działając wspólnie i w porozumieniu dokonali przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 927,98 zł, które otrzymali za doręczenie przesyłek pobraniowych o numerach listów przewozowych (...) o wartości 724,99 zł i (...) o wartości 202,99 zł, na łączną sumę strat 927,98 zł, na szkodę formy (...), tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa. Przez przywłaszczenie rozumieć należy rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Przywłaszczenie musi zostać przez sprawcę w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Istotne dla zachowań manifestujących zamiar włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku jest uzewnętrznienie celu sprawcy, sprowadzającego się do woli zerwania więzi łączącej właściciela z rzeczą i włączenia jej do swojego majątku lub traktowania rzeczy przez sprawcę jak własnej. Ponadto rozporządzenie musi mieć bezprawny charakter, tj. charakter pozbawiony uzasadnionej podstawy.

Jeżeli chodzi o stronę podmiotową to przestępstwo określone w art. 284 § 1 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel. Tym celem jest włączenie cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do majątku sprawcy lub postępowanie z tą rzeczą albo prawem majątkowym jak z własnym w inny sposób. Do przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą, jego działaniu towarzyszył zamiar tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania tej rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu i ekwiwalentu.

Okolicznością tworzącą typ kwalifikowany przywłaszczenia w postaci sprzeniewierzenia uregulowany w art. 284 § 2 k.k., jest powierzenie sprawcy rzeczy przez jej właściciela. Norma zawarta w przepisie art. 284 § 2 k.k. reguluje zatem sytuację, w której dochodzi do swoistego nadużycia zaufania, jakim obdarzył sprawcę właściciel rzeczy. Rzeczą powierzoną jest przy tym rzecz wydana sprawcy w określonym celu, za dobrowolną zgodą jej właściciela. Musi nastąpić wola obu stron co do przekazania mienia, gdyż jest tu wyraźnie mowa o powierzeniu cudzego mienia innej osobie. Podstawą powierzenia powinna być umowa cywilnoprawna, choćby dorozumiana i prosta w treści.

Istotą prawidłowego rozpoznania zarzutu z art. 284 § 2 k.k. jest ustalenie, czy doszło do powierzenia rzeczy ruchomej sprawcy i czy ten ją następnie przywłaszczył. W realiach niniejszej sprawy - w której zarzucane oskarżonym działania mają polegać na przywłaszczeniu pieniędzy wpłacanych im przez odbiorców przesyłek pobraniowych, - konkretnego ustalenia wymagało zatem kiedy, od kogo, ile pieniędzy przyjęli oskarżeni i wskazania w oparciu o jakie dowody poszczególne ustalenia tego dotyczące zostały dokonane, a następnie wykazania, że pieniądze te zostały przywłaszczone, gdyż nie zostały rozliczone przez oskarżonych po doręczeniu przesyłek w magazynie (...).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do poczynienia kategoriycznych ustaleń co do sposobu postępowania z paczkami wskazanymi w zarzutach, a przede wszystkim odnośnie pobrania przez oskarżonych pieniędzy od odbiorców tychże przesyłek. Jak już podkreślano, świadkowie potwierdzili, że wskazane w zarzutach paczki zostały im doręczone i że za te przesyłki uiszcili zapłatę kurierowi. Świadkowie nie byli jednak w stanie wskazać kto doręczył im przesyłki i komu wypłacili pieniądze. Odbiorcy nie zapamiętali żadnych znaków szczególnych w wyglądzie kurierów, nie zwrócili uwagi na jakieś nietypowe zachowanie tychże dostarczycieli przesyłek. Była to dla nich typowa sytuacja, jakich wielu doświadczyli w przeszłości. Nie można było więc uznać, że oskarżonym powierzono jakiegokolwiek kwoty pieniędzy, z których winni byli się rozliczyć z (...).

Na podstawie zebranego materiału dowodowego nie sposób powiązać oskarżonych z przesyłkami wymienionymi w zarzucie i niewątpliwie stwierdzić by to oni doręczyli te przesyłki oraz pobrali opłatę od odbiorców.

W ocenie zawiadamiającego o możliwości popełnienia przestępstwa - pracownika (...), o sprawstwie oskarżonych przesądzały nagrania z kamer monitoringu obejmujących magazyn firmowy przy ul. (...). Z nagrań tych wynika jednakże tylko tyle, iż T. O. był w pracy w dniach (...) i (...) i że K. G. (1) pracował na magazynie w dniu (...) Zabezpieczone nagrania ukazują oskarżonych jak sortują przesyłki na magazynie i jak pakują je do swoich

samochodów dostawczych. Brak jest jednak możliwości ustalenia czy wśród zapakowanych przesyłek znajdowały się paczki o numerach listów przewozowych (...), (...), (...), (...), (...), (...). Sąd analizując ww. nagrania stwierdził, że jakość nagrań uniemożliwia ustalenie numerów listów przewozowych przesyłek, którymi zajmowali się oskarżeni. Potwierdził to zresztą świadek R. S., (który pracował w (...) jako koordynator ds. bezpieczeństwa) zeznając, że na podstawie monitoringu nie jest możliwe ustalenie numeru przesyłki czy też danych adresata znajdujących się na przesyłce, ze względu na niewielki rozmiar listu przewozowego i niską jakość nagrań kamer monitoringu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika także, by paczki doręczone w dniu (...) i (...) roku J. B., S. P., J. K., E. B. i D. K. miały jakieś charakterystyczne elementy, były w szczególny sposób zapakowane lub by miały jakiś specyficzny kształt, tak by jedynie na podstawie ich zewnętrznego wyglądu, bez danych z listu przewozowego, można było bez wątpliwości uznać, że to właśnie oskarżeni pobrali te paczki z magazynu bez ich zeskanowania. Świadek R. S., wskazał, że skanowanie i monitoring to jedyne sposoby ustalenia czy kurier pobrał paczkę. Skoro więc paczki wskazane w zarzucie nie zostały przez żadnego z kurierów, w tym przez oskarżonych, zeskanowane, z monitoringu nie wynika, by pomimo braku skanowania kurierzy zabrali je z magazynu, a odbiorcy przesyłek nie potrafią opisać osoby dostarczającej przesyłkę, nie ma możliwości niewątpliwego stwierdzenia, że oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu. Sam fakt, że przesyłki objęte zarzutem pochodziły z rejonu w którym pracowali T. O. i K. G. (1) nie jest okolicznością wystarczającą do uznania, że pobrali oni paczki z magazynu. Nie jest wykluczone, że przy sortowaniu paczek, akurat te przesyłki zostały w danych dniach pominięte lub by zabrał je jakiś inny kurier. W magazynie w tym samym czasie co oskarżeni pracowało około 70 innych kurierów. Każdy z nich miał do wskazanych w zarzucie przesyłek taki sam dostęp jak oskarżeni, mógł więc równie dobrze jak oskarżeni pobrać przesyłkę bez jej skanowania.

Stawiając oskarżonym zarzuty przywłaszczenia powierzonych im pieniędzy oskarżyciel publiczny bezkrytycznie zaaprobował stanowisko pokrzywdzonej firmy co do sprawstwa i winy oskarżonych i to mimo tego, że materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przygotowawczego nie przesądzał jednoznacznie o popełnieniu czynu zabronionego przez T. O. i K. G. (1). Zainstalowany w magazynie monitoring nie posiadał wystarczającej jakości nagrań tak by można było ustalić numery listów przewozowych konkretnych przesyłek, a system organizacji pracy w magazynie i powierzenie kurierom przesyłek do samodzielnego skanowania, sprawiał, że nie było możliwości weryfikacji, czy kurierzy skanowali wszystkie pobierane przesyłki. Oczywistym jest, że niedostatki nadzoru panujące w magazynie nie usprawiedliwiają jakichkolwiek czynów karalnych czy niedozwolonych dokonanych na szkodę pokrzywdzonego. Jednocześnie oczywistym powinno być także to, że taka sytuacja nie mogła zwolnić Sądu od weryfikacji twierdzeń pokrzywdzonej i oskarżyciela publicznego. Kategoryczne twierdzenia świadków C. K. i R. S., iż na monitoring widzieli, że oskarżony pobrał konkretne paczki nie mogły się ostać jako wiarygodne po porównaniu ich z nagraniami z kamer monitorujących magazyn. Fakt, że przesyłki te pojawiły się w raporcie przesyłek nierozliczonych, a jednocześnie zostały doręczone odbiorcom, którzy za nie zapłacili, świadczy o tym, że paczki zostały pobrane z magazynu bez skanowania, a następnie kurier doręczył je klientom i pobrał za nie opłatę, której nie zwrócił (...). Nie można jednak jednoznacznie stwierdzić, że kurierami tymi byli oskarżeni T. O. i K. G. (1).

Zgodnie z zasadą domniemania niewinności wyrażoną w art.5 § 1 k.p.k. oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Istotą omawianej zasady jest dyrektywa, że oskarżony musi być traktowany jako niewinny niezależnie od przekonania organu procesowego. Konsekwencją tej zasady jest fakt, że materialny ciężar dowodu winy spoczywa na oskarżycielu, który ponosi także ryzyko nieudania się dowodu. Oskarżony nie musi udowadniać, że jest niewinny. Wyrok uniewinniający oskarżonego powinien zapaść zarówno wtedy, gdy wykazana została jego niewinność, jak i wtedy, kiedy wprawdzie nie zostanie udowodniona jego niewinność, ale także nie zostanie udowodniona jego wina.

Postępowanie karne w niniejszej sprawie nie dało wystarczających podstaw do stwierdzenia, że oskarżeni T. O. i K. G. (1) wypełnili znamiona zarzucanych im czynów z art. 284 § 2 k.k. Stosownie do dyspozycji art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. Sąd był zobowiązany uniewinnić oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze oraz § 2, § 4 ust.3, § 17 ust. 1 pkt. 1 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu,

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Z. kwotę 2.016 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. O. z urzędu.